

A szerelem megnyitja a kezeket

(Love opens the hands)

Csak a szív élvezi
a háló nélküli halászatot,
a szépség bezár minden ajtót
és a katasztrófa mindent lebont.

Hosszú távollét visszhangozza a várakozást
mint a vágy találgatása,
de a gyökerek szándékosan
nyúlnak mélyre a szikla körül
így minden vendég, aki végül megérkezik,
eltakarja a napot, az ünneplés, a lakoma,
a bor és a desszert előtt.

Érintsd meg a heget,
néhány meghökkentő tanácsot ad:
a báj elhalványul, a kegyelem nem;
a világ szereti a villámot,
de a tüzet jobban.

A szeretet széttárja karját a kedvességnek,
és a kedvesség olyan adósság,
melyet sose lesz teher visszafizetni.

Illat és villámlás

(Perfume and lightning)

Emlékszem egy éjszakára
súlytalan volt
mint egy nyári ruha
amikor a csók összekeveredett
a csomók csendjével
a hamu szomjúságával.

Felkeltél az ágyból
két kézzel
hátra simítottad
a hajad,
és a meztelenséged
halványabb volt
mint a homokban
eltűnő lábnyomok
semmibe tűnő
mint a parfüm és a villám.

Gyöngy, amely csak ízleli a tengert

(A pearl that can only taste the sea)

Nekem már túl késő
aggódni az ambivalencia miatt,
a szerelem porig égette
a házamat
egyetlen pillanat alatt.

Szóval ne kérd, hogy emlékezzek
az ismerkedésünk előtti időre,

mert olyan vagyok, mint a gyöngy,
mely csak megkóstolta a tengert.

Egykor csak folyóba csörgedező
patakocska voltam,
Benned egy feneketlen
óceán lettem.

Egykor por voltam,
csókjaidért sóvárgó.
Ajkad után vágyakozva
meztelen szél vagyok,
mely mindenhol egyszerre érint.

A szerető teste **(The lover's body)**

Kezeid
nyúljanak túl az álmokon
ahol a holdfény
húsként ébred.

A csókjaid
mélyebbre szivárognak
mint az eső
a test rózsaszín keresztútjain.

Az ujjaid
váratlanul érintsenek
mindig
a szerelem
izgalmával.

Csókok

(Kisses)

Csókokkal szeretném felfedezni a tested.
Szomjas csókokkal, mint a fény, mely utat nyit
a szélnek.
Azt akarom, hogy ajkam felizgassa remegő tested
csillapíthatatlan delíriumban, mely még több csókot kér,
rövid csók, mint a villám fényében felvillanó mosoly,
csókok, melyek mélyebben érintenek meg, mint a csend,
lélegzetelállító csókok,
amelyek után az ajkakon még nedves a holnap,
csókok, amelyek felébresztik melleid kísértetjárta selymét,
csókok, amelyektől a hegeid énekelni kezdenek,
káprázatos csókok, vakok, mint az extázis,
csókok, amelyektől vonaglani és borzongani kezdesz,
és még szorosabban szorítasz engem,
kétségbeesett csókok, amelyek elkábítják a húst,
mozgásba hozzák az izmokat,
feloldódnak a vérben és végig futnak bizsergő testeden,
csókok, melyek vakon beborítják a hasad
és a combjaidon haladnak fel,
csókok, mint rózsacsokor, mely végigsöpri
csábító meztelenségedet,
csókok, melyek kifényezik húsod kavargó örvényeit,
csókok egész nyáron át, csókok egy utazás elején.

Mélyen az éjszaka törléseiben

(Deep into the erasures of night)

Más kezek érintik majd ezt a meleget
ahol semmi sem mélyebb, mint az odaadó hús.

A csókod nyitott, mint a víz, feloldódik az enyémben,
és valahogy titkos térképeket
cserélünk meztelenségünkben.

Most a szerelem létrát készít
húsból és a hegekből,
és mélyen bemászunk az éjszaka törléseibe.

Más kezek érintik ezt a meleget
amikor álomra hajtánánk fejünk,
egy simogatás még belopózik a kimerültség mögé
a csábító rózsaszín, amelyben az eső
elszenderül szeretkezés után.

A furcsaság őrzője

(The keeper of strangeness)

Én vagyok a fény láza a mézben.
Én vagyok a rémálomban hallott altatódal.

A fekete szemű sikátorokban
és a dagály mardosta rakpartok mentén,
én vagyok a szoba, ahol megtalálod azt, ami hiányzik.

Én vagyok az ijesztő energiaátvitel tárcsahangja.
Én vagyok a meztelenség fölött várakozó kéz
és a sperma álmatlansága.
Az ölem szerszámoszláda, mely az álom felé halad.

Pashupatinathban

(In pashupatinath)

A Bagmati folyó mentén
megtanulod belélegezni
a halottakat Pashupatinathban,
ahol egész nap parázsló
temetkezési tüzek égnek,
és folyamatosan fehér vászonba
csomagolt holttestek érkeznek
egész Katmanduból
a hamvasztási rakpart
füstölgő máglyáinak hosszú sorához.

Pashupatinathban megtanulod
belélegezni a halottakat,
miközben a lángoló fa
szépen felhalmozott halmokban
ropog, pattog és sistereg,
és mindenki izzad
a perzselő napsütésben,
kivéve azokat a fiúkat,
akik meztelenül úsznak
a folyóban odalent
megfeledkezve a csillogó parazsokról
és az előbukkanó csontokról,
amikor a hamvakat a vízbe
söprik, és füst fojtogatja
a gyászoló családtagokat
és az összegyűlt barátokat.

Egész álló nap
a perzselő napsütésben,
az egyik tűz a következőt gyújtja
és mindenki izzad,
az égő hús szaga áthat mindent
mint egy ígéret,
és a folyóban hamu kavarog

az elszenesedett csontok elsüllyednek
miközben megtanulod belélegezni a halottakat
Pashupatinathban.

Zúzódás

(Bruise)

Visszhangzó kékség,
lehetetlen sötétség színe
a harang belsejében.
Az ébredés kék fullánkja,
az ölelésé, amely még mindig elindít
egy távoli mosolyt.

Birtokba vetted a húsom
folyómedrét
ahová éjszakákon visszatérhet
hogy a kezedből igyon.

Magadévá tetted élő
ujjlenyomatomat,
amelyben úgy érzem,
hogy fogvatartasz.

Az elveszett lány éneke (Song of the lost daughter)

Földön végighúzott kötélhaj,
kartondobozban alszom rongyok közé bújva
cipőről álmodom, cukorkáról és tiszta vízről.

Apám eltűnt, munkát keresve,
anyám élelemért ment.
Most a kisöcsém sós vizet hoz nekem,
karomban tartom, mint egy áldást, amíg alszik.

Túlságosan félek tűzifát keresni,
túl gyenge vagyok, hogy ételt kolduljak,
túl fáradt az altatódalhoz,
földön végighúzott kötélhaj,
lesoványodott testem túl vékony egy öleléshez.

(Balázs F. Attila fordításai)

Bill Wolak költő New Jersey ben él. Nemrég az Ekstasis kiadó adta ki tizennyolcadik, *All the Winds Unfinished Kisses* című verseskötetét.

Bill Wolak költészetének egyik fő motívuma a női test szépsége, a természet harmóniájába beleolvadó vonalai, a szemre, érzékekre ható kisugárzása.

A költő kivételes szenvedéllyel alkotja meg szerelme ábrázolásával a test ontológiáját. Nála a szemlélődés öröme vetekedik a beteljesülés felszabadító boldogságával, a testi szerelem fázisainak kezdeti, hol magabiztos, hol bizonytalan indítása némelykor kozmikus csúcspontot ostromol, máskor az egyesülés rituáléjának mézyszerű áradását beárnyékolja a féltékenység, a szakítást vizionáló kiábrándulás. Wolak lemezteleníti a nőt, kibeszéli, elhúzza a függönyöket, hagyja az olvasót szabadon szemlélődni szerelmük intimitásában. A snittszerű leírások könnyedén váltakoznak az egyszerűség határát súrolva, ám gondolkozásra kényszerítik az olvasót filozófiai feladványaikkal, meghökkentő és váratlan váltásaikkal. A versek szellemi és érzelmi töltése olyan intenzív, hogy végig olvasásra sarkall, abba az állapotba hozva az olvasót, amelybe a rejtvényfejtő kerül egy bonyolult fejtörő megoldása közben. Bill Wolak a kortárs amerikai költészet egyik legeredetibb képviselője.

Fecsó Szilárd: Talált helyek 1, helyspecifikus installációsorozat, raku kerámia tárgy, 2020, Kiskövesd